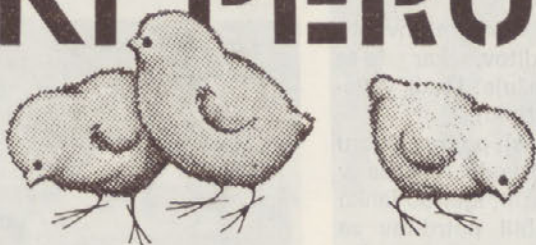

PTUJSKI PERUTNINAR

GLASILO DELOVNEGA KOLEKTIVA IN KOOPERANTOV PERUTNINE PTUJ / LETO XII. / ŠTEVILKA 3 / JUNIJ 1988

Milan Kučan, predsednik predsedstva centralnega komiteja Zveze komunistov Slovenije, ob postavitvi temeljnega kamna za gradnjo III. faze perutninske klavnice.

Gradimo III. fazo perutninske klavnice

V prejšnji številki Perutnarja smo vas informirali, da smo končno uspeli pridobiti vsa številna potrebna dovoljenja in soglasja za gradnjo III. faze perutninske klavnice. Po načrtovanih bi naj začeli z gradnjo lansko jesen, vendar smo zaradi administrativnih ovir mogli začeti z gradnjo komaj v maju letos. Za položitev temeljnega kamna je bil določen 12. maj. Za ta slovesen trenutek smo v goste povabili Milana Kučana, predsednika predsedstva CK ZK Slovenije, ki je v tem času eden najbolj cenjenih politikov v Sloveniji in tudi v Jugoslaviji.

Srečanja z Milanom Kučanom so se poleg vodstva DO, vodstev samoupravnih organov in političnih organizacij Perutnine udeležili še predstavniki občine in občinskih političnih organizacij ter predstavniki nekaterih delovnih organizacij.

Visoki gost se je seznanil z delom in gospodarjenjem v Perutnini, s političnim delom in samoupravljanjem, posebno pozorno pa je prisluhnil razlagi o razvojnih načrtih. Gostje so ga seznanili še s širšo problematiko v ptujski občini, nakar je tovariš Kučan spregovoril o delu in oceni konference slovenskih komunistov.

Ocena centralnega komiteja, drugih organov in komunistov sploh je, da je bila konferenca uspešna. Tisti dan, ko se je končala, se je namreč povečala, kritičnost do ZK ali bo realizirala zaključke.

Postavitev temeljnega kamna za novo perutninsko klavnico ob navzočnosti Milana Kučana, predsednika predsedstva CK ZKS

Konferenca zahteva zelo jasen odgovor na kaj se kaže v tej naši situaciji osredotočiti. »Zelo jasno smo rekli, da se velja osredotočiti na razvojna in gospodarska vprašanja. To bo tudi naša glavna naloga, dasiravno so pomembna tudi druga področja«, je zatrdil Kučan.

Če je kje slaba volja ker se ne dela kar je dogovorjeno, je to rezultat tega, ker ni jasne razvojne perspektive, meni Kučan, in to da dobro delo ne rezultira materialnega dosežka v standardu delavcev in materialnem uspehu gospodarstva. To pa je problem ce-

le družbe. Kaže se torej nujnost prestrukturiranja. Resno se je treba odločiti, kaj bomo v Sloveniji ravijali in kaj opustili. Vsekakor je treba podpirati tiste, ki s svojimi realnimi programi zagotavljajo večji dohodek, boljšo ekonomijo. Za to pa je potrebna nova tehnologija, ki jo je treba dati tistemu, kateri je sposoben narediti toliko ali več kot z enako tehnologijo v razvitem svetu. To je namreč osnovni pogoj za prehod na blagovno gospodarstvo in za doseg konkurenčnosti na svetovnem trgu.

»Po vseh informacijah, ki jim imam in iz vsega, kar sem danes slišal, vaš kolektiv sle-

di tem ciljem. Nova tehnologija, ki jo predvidevate, novi proizvodni program v jasno začrtanih razvojnih programih ob skrbi za izboljšanje kakovosti proizvodov zagotavlja utemeljenost investicije. Dobro delo vašega kolektiva od proizvodnega traku do vodstva delovne organizacije pa je porok, da boste zasnovane cilje dosegli ali celo presegli. Nobenega razloga torej ni, da tej smelo začrtani investiciji, ne bi dali vse podpore«, je izrazil svoje prepričanje predsednik predsedstva CK.

Spregovoril je tudi o predstojećih nalogah komunistov

(Nadaljevanje na 2. strani)

Gradimo III. fazo perutninske klavnice

(Nadaljevanje s 1. strani)

od osnovnih organizacij do najvišjega partijskega vodstva. Pri tem pa nas je zanimalo, čemu posvetiti največ pozornosti v konferenci in osnovnih organizacijah ZK Perutnine.

»Organiziranost in organizacijsko delo je vsekakor pomembno. Pomembnejše od tega pa je spremljati osnovno usmeritev razvoja, oziroma gospodarjenja firme. Zaradi ljudi — samoupravljalcev je treba natančno vedeti zakaj odločitev za investicijo, zakaj odločitev kolektiva in zakaj tistih, ki bodo investicijo sofinancirali. Brez dvoma je investicija nujna. Ta pogojuje uspešni razvoj delovne organizacije in s tem možnosti konkurirati na svetovnem trgu. Kdor ne bo sposoben zdržati tekme na svetovnem trgu se nima veliko nadejati boljšega danes, še manj jutri. Verjamem, da je zato že in še bo vloženega veliko truda tudi komunistov PP« je menil tovariš Kučan.

V nadaljevanju je poudaril, da se moramo zavzemati za učinkovit gospodarski razvoj. Pri tem smo dolžni spoštovati tudi druge izven Slovenije.

Gospodarsko se je torej potrebno povezovati tako v Jugoslaviji kot izven nje. Če ne bomo prisotni v svetu, če ne bomo provinca Evrope, če nam bodo odhajali najboljši strokovnjaki tja kjer bodo delali s sodobno tehnologijo, potem nismo opravili svoje naloge. Presekati moramo razprave in prerekanja, kdo je pametnejši. To je edina perspektiva za naše ljudi in za naš mladi rod.

Z aktivnim delom je nujno obdržati in celo okrepiti zaupanje ljudi v Zvezo komunistov. Operativno moramo torej speljati sklepe konference v življenje.

Sledila je še vrsta vprašanj gostov, zlasti o ukrepih družbenega varstva (prisilnih upravah), bančnega sistema, kjer da ni več nobene možnosti za normalno delo, o delu in pogojih dela interesnih skupnosti, o šolstvu, in še mnogokaj, zlasti pestre so bile polemike o kmetijski dejavnosti in o bančnem sistemu, ki zaradi nenehno spreminjajočih se ukrepov zav-

lačuje z reševanjem investicijskih kreditov, kar le-te močno podražuje. (Tudi v Perutnini to čutimo).

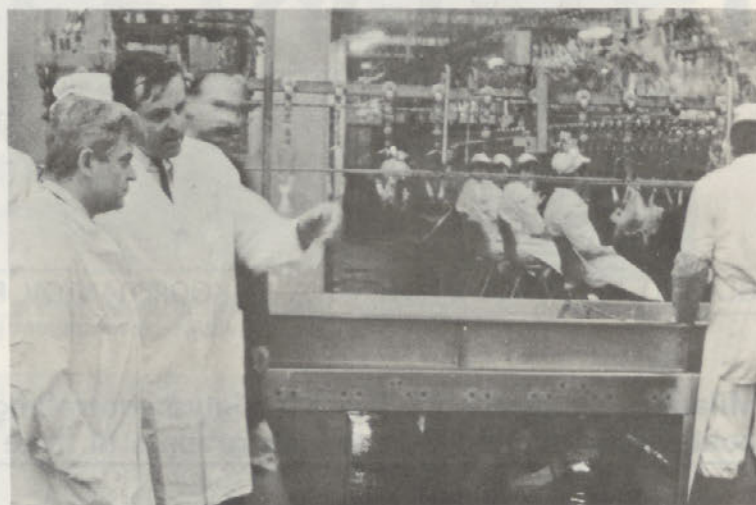
Gostje so si po razgovoru ogledali proizvodni proces v Mesni industriji, kjer so lahko v praksi dobili potrditev za navedbe ob predstavitvi firme.

Po ogledu proizvodnega procesa v perutninski klavnici je tov. Kučan delil mnenje ostalih gostov, da je Perutnina Ptuj zgled, ne le dobrega gospodarja — dobre organizacije, marveč bi si v Perutnini lahko tudi tehnologi industrijskih kovinarskih organizacij ogledali, kako teče proizvodnja načrtovana do minute natančno.

Sledila je postavitve temeljnega kamna za začetek gradnje III. faze perutninske klavnice. Ploščo, ki simbolizira temeljni kamen in bo kolektiv spominjala na začetek zidave klavnice perutnine, sta v navzočnosti Milana Kučana vzdala Marija Korošec in Ivan Habjanič.

Svečanosti so poleg delavcev Mesne industrije prisostvovali še predstavniki graditeljev, vodstvo Perutnine in drugi gostje.

O pomenu investicije je spregovoril Erik Šara, direktor TOZD Mesna industrija, Milan Kučan pa je zbranim delavcem zaželel še nadaljnjih uspehov in da bi investicijo dokončali v predvidenem času, saj je za Perutnarje življenjskega pomena.

Milan Kučan si je z velikim zanimanjem ogledal proizvodni proces.

Po postavitvi temeljnega kamna je Milan Kučan delavcem Mesne industrije čestital in zaželel nadaljnjih uspehov

O pomenu investicije je zbranim delavcem in gostom spregovoril Erik Šara, direktor TOZD Mesna industrija

Ob dnevu civilne zaštite

Janko Kosi sprejema zlato značko civilne zaštite

20. junij je bil izbran za dan civilne zaštite Jugoslavije. V juniju so zato ponavadi pospešene aktivnosti enot in štabov civilne zaštite. Dan civilne zaštite pa je tudi priložnost, ko pripadniki CZ ocenijo svoje delo in snujejo načrte za naprej.

Tudi v Perutnini je bilo ponavadi tako. Letos pa ni bilo kakih posebnih aktivnosti. Organizirali smo le eno gasilsko tehnično desetino in eno trojko prve medicinske pomoči, ki sta sodelovali na občinskem tekmovanju. Res je, da je bil poveljnik koordinacijskega štaba Janko Kosi v tem času odsoten, vendar je za to dejavnost najbrž še kdo zadolžen.

Precej naših delavcev pa je sodelovalo v aktivnostih občinskega štaba CZ in po krajevnih skupnostih. Med temi je tudi naš sodelavec Aleksander Farazin, vodja kemijskega laboratorija, sicer pa vključen v specializirano ekipo potapljačev pri občinskem štabu. 4. junija je tekmoval na Dravi z zmagovalno ekipo. O tej zanimivi akciji je tudi pripravil prispevek.

Na preverjanju usposobljenosti

pripadnikov enot CZ, ki ga je organiziral občinski štab pa sta naši ekipe dosegli 6. in 7. mesto. Med proslavo so bili podeljeni trije zlati znaki CZ Jugoslavije in več značk CZ. Iz Perutnine je prejel zlati znak Janko Kosi, značko pa Ludvik Merc in Franc Kolarič.

(Utemeljitev predloga)

Janko Kosi, rojen 17. 11. 1936 se je vključil v vrste civilne zaštite leta 1974. V samem začetku je bil v funkciji načelnika štaba, sedaj pa je poveljnik koordinacijskega štaba v Perutnini Ptuj.

Zavzema se za dosledno izvajanje sprejetega programa dela ter s tem za opremljanje in usposabljanje pripadnikov civilne zaštite.

Zlati znak CZ Jugoslavije je prejel tudi Lojze Cajnko, vendar na pobudo Občinskega sveta ZSS Ptuj, za aktivno delo v občinskem svetu ZSS Ptuj na področju informiranja. V letu 1978 se je aktivno vključil v aktivnosti na področju medrepubliškega sodelovanja bratskih občin SRH in SRS ter je prispeval pomemben delež k pravočasnemu informira-

nju prebivalstva o aktivnostih. Vestno je spremljal aktivnosti na področju civilne zaštite ter posnel na filmski trak pomembne vaje in aktivnosti enot in štabov za civilno zaščito občine Ptuj in medrepubliške vaje enot in štabov bratskih občin SRH in SRS »Bratstvo-enotnost-solidarnost« v obdobju 1978-1988.

Njegova zasluga je, da Občinski štab za civilno zaščito razpo-

laga z bogato fotodokumentacijo o aktivnostih civilne zaštite.

Bil je pobudnik in ima precejšnje zasluge za izvedbo prvega neposrednega radijskega prenosa medrepubliške vaje enot in štabov civilne zaštite v Ormožu. Potek vaje so neposredno prenašale vse radijske postaje na območju bratskih občin Slovenije in Hrvaške.

Uredništvo

Tekmovanje v podvodni orientaciji

V soboto, 4. 6. 1988, se je na obrežju Ptujkega jezera na območju »spusta za plovila« Brodarskega društva Ranca Ptuj odvijalo dvojje zanimivih športnih tekmovanj: odprto prvenstvo Slovenije v jadrnanju na deski (surf), katerega organizator je bilo BD Ranca Ptuj, in tekmovanje potapljaških ekip SV Slovenije v podvodni orientaciji (organizator — štab CZ Občine Ptuj). Pokrovitelj obeh tekmovanj je bila naša delovna organizacija Perutnina Ptuj.

Vreme je bilo ta dan kot naročeno za tekmovalce in sploh za ljubitelje vodnih športov. Napravil se je lep sončen dan z obilico močnega vetra.

Jadralci na deski, ki so bili pretežno z mariborskega območja, so po treh krogih v rekordnem času zaključili svoje tekmovanje. Potapljaške ekipe (PD Maribor, ekipa Mariborskih elektrarn, Gornje Radgone, PD Varaždin in SPE CZ Ptuj) so kmalu po tem že bile pripravljene za start.

Podvodna orientacija je že dalj časa znana športna disciplina. Zaradi pogojev, ki so v Ptujem jezera, smo morali pravila nekoliko poenostaviti. Kljub temu pa slehernemu tekmovalcu oz. ekipi ni bilo lahko preplavati okrog 150 m hladne in umazane Drave v globini 2—3 m in priplavati v željeni cilj. Izredno nizki vodostaj, močan vodni tok in dno, posejano z različnimi odpadki, so dodatno poslabšali pogoje tekmovanja. Uvrstitev ekip je bila naslednja:

1. SPE CZ PTUJ, 2. PD Varaždin, 3. PD Maribor in 4. Gornja Radgona.

Namen tekmovanja ni bil samo športno srečanje ekip, ampak predvsem prilagajanje slehernega potapljača različnim razmeram v rekah, jezerih in mlahah, kar je pogoj za uspešno delovanje ekip v smislu reševanja ljudi in materialnih dobrin iz voda.

Aleksander Farazin

Naš sodelavec Aleksander Farazin ob prihodu na cilj

Priznanje osvobodilne fronte

Na osrednji proslavi ob dnevu Osvobodilne fronte v Mostju 27. aprila sta med drugimi prejela srebrni znak Osvobodilne fronte Slovenije tudi Drago Čater in Simon Toplak. Drago Čater je naš upokojenec, sedaj pa je predsednik izvršnega odbora Kluba upokojencev Perutnine Ptuj. Simon Toplak iz Juršinc pa je naš uspešen kooperant.

Drago Čater iz KS Jože Potrč Ptuj je dolgoletni in nadvse uspešen družbenopolitični delavec. Svoje aktivno politično delo je pričel že v letih 1945-1946. Aktivno je deloval v Osvobodilni fronti in pozneje dolga leta v Socialistični zvezi, Zvezi Sindikatov Slovenij in Zvezi komunistov. Bogat je njegov prispevek k snovanju in razvoju krajevnih skupnosti.

Simon Toplak iz KS Juršinci je kmetovalec in dolgoletni družbenopolitični delavec v svoji krajevni skupnosti. Kot predsednik skupščine KS je veliko naredil za napredek vasi v tem delu Slovenskih goric. Njegovi uspehi so vidni predvsem na področju pridelovanja hrane, razvoja kmečkega turizma, razvoja trsničarstva in tuda na področju družbenih dejavnosti.

Greta Lesjak, tajnica predsednika KPO pa je prejela bronasti znak Osvobodilne fronte Slovenije za njeno aktivistično delo v krajevni skupnosti.

Zlasti aktivna je bila v Socialistični zvezi delovnih ljudi. Znak ji je bil podeljen na združenji proslavi krajevnih skupnosti v Ptuj 7. maja 1988.

Dobitnikom priznanj iskreno čestitamo!
Uredništvo

Na Mesni industriji so že začeli s pripravljalnimi deli za gradnjo III. faze modernizacije in razširitve perutninske klavnice. Na posnetku priprava dovodne poti za živo perutnino

V spomin Bogomiru Vebro

Se nebo je zajokalo, ko smo izvedeli, da ga ni. Ni se nam uresničila vroča želja, ki smo jo izrazili pred dobrim letom, ko je odhajal v pokoj, da bi mu bilo lepo, da bi se sprostil, da bi se še dolgo vračal med nas z nasmeškom in z nasveti, da bi se dolgo vračal v kolektiv, ki mu je posvetil pol življenja.

Živel je s kolektivom, takorekoč od začetka pa do danes. Bil je zvest in pripravljen na samoodrekanje. Na delu je prebil več kot samo 8 ur, ter koval ugled med delavci in poslovnimi partnerji. Tisti, ki smo bili z njim več kot tri desetletja, smo ga poznali kot skromnega, delovnega, kritičnega, predvsem pa kot zvestega delavca, vse od tistega 18. marca 1957, ko je z vso resnostjo prevzel tehnično vodenje v komaj rojeni Ptujski tiskarni. Le kakšnih 25 delavcev je vodil in učil »črne umetnosti«, da bi danes tako tragično zapustil zrel 85-članski kolektiv. Kljub temu da se je lani upokojil, je bil še vedno naš. Še vedno nam je nesebično pomagal in svetoval, ter dajal navodila in napotila za lepoto stavka, obliko, skladnost barv in do-delavo.

Spominjamo se, s kakšnim zadovoljstvom je razvrščal regale in tiskarske stroje leta 1958, ko smo se preselili s Slovenskega trga v prenovljene prostore v Jadranski ulici.

Sčasoma so tudi ti postali pretesni, nefunkcionalni, prenaporni za delavce, ki so imeli delovne prostore v I. nadstropju. Boril se je za huma-

nizacijo dela in veselil se je novih prostorov.

Bogo je veliko prispeval k posodobitvi nekdanje majhne provincialne tiskarnice, razširil tržišče in nas od klasičnega svinca popeljal v svet ofset tehnike.

Vedno je govoril, da mora biti za dobro gospodarjenje dober kader. V vseh teh letih je bil prvi mentor številnim mladim začetnikom. Bil je strog, zahteval je izvajanje dogovorjenega, nikoli pa več, kot je sam zmoget in znal.

Sredi naporene delovne vne-me je tudi sam študiral. Da, takšen je bil. Zakaj? Verjetno zato, ker je vse življenje živel skromno, pošteno in težko.

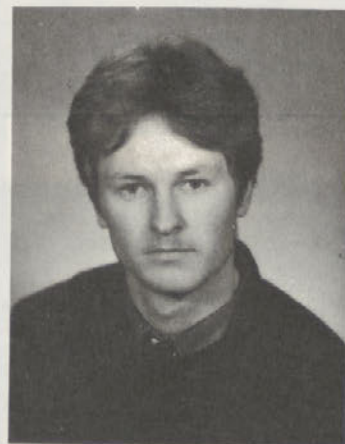
Rojen je bil leta 1927. Po končani meščanski šoli se je odločil za poklic črkostavca. Zbolelo ga je izkoriščanje zasebnika, zato je zapustil uk, da bi kasneje v letih 1942—1944 končal uk v Ljudski tiskarni v Mariboru. Kot mladenci se je decembra 1943 vključil med aktiviste OF in sodelavce v osvobodilnem gibanju, zaradi česar ga je okupator v maju 1944 interniral v nemška taborišča. V času izgnanstva je izgubil oba starša ob bombnem napadu in šele avgusta 1945 se je vrnil v domovino.

Ni obupal, zgrabil je za delo in postal član SKOJ, da bi v času hude preizkušnje za jugoslovanske narode postal član KPJ. V njegovi karakteristiki iz leta 1949 je zapisano: »Po naravi je dosti blag, zadržan in discipliniran. V družbi uživa ugled. Ljudem pristopen in družaben. Tovarš je zelo bister, in dobro zaznava probleme, kot mladi član partije se čuti odgovornega za izvajanje zastavljenih nalog«.

Da, tako so zapisali o njem. Mi, njegovi sodelavci, pa smo vse te vrline tudi doživljali. Zelo ga bomo pogrešali. Pogrešali bomo njegov jutranji telefonski klic, ko nas je opozoril, da nismo še tega ali onega postorili, jutranji klic, ko nam je ves srečen sporočil, da je pridobil novo naročilo. Pogrešali bomo njegov tedenski obisk, ko smo ga bili prav vsi veseli. Takrat smo pokramljali o tem in onem, dajal nam je nasvete in če je bilo treba nas je tudi dobronamerno posvaril. O, tako poln je bil življenja.

Sodelavci

Slovo od sodelavca

V petek 27. maja 1988 smo se poslovili od Branka Drevenška, strojnika hladilnih naprav iz Mesne industrije.

Branko je prišel v našo sredino iz KK Ptuj, TOZD Tehnoservis. Opravljal je najrazličnejša dela pri upravljanju in vzdrževanju hladilnih naprav. Med nami je veljal za vestnega marljivega sodelavca. Z veseljem in prizadevnostjo je izpolnjeval svoje obveznosti, ki jih ni bilo malo. Poleg vsakodnevnega dela v službi se je še dodatno izobraževal, zato smo si od njega še veliko obetali. Tudi v njegovem zasebnem življenju je imel neizmerno mnogo načrtov. Toda prišlo je drugače in vsi upi so se razblinili. Tragični dogodek je prekinil nit njegovega življenja v 26. letu starosti, v najlepših letih.

Naša bolečina je še toliko večja, če pomislimo, da smo izgubili tako mladega in perspektivnega sodelavca. Med nami je ostala velika praznina.

Spominjali se ga bomo kot skromnega, mirnega in poštenega sodelavca, ki je mnogo prispeval k tovariškemu in prijateljskemu razpoloženju v svoji delovni sredini.

Sodelavci

ZAHVALE

Delavcem Ptujске tiskarne se ob boleči izgubi našega Bogomira Vebra iskreno zahvaljujemo za izraženo sožalje, cvetje, bodrilne besede in vso pomoč.

Žena Milena,
hčerki Zvezdana in Smiljana

Ob mnogo prerani izgubi drage sestre

HERTE PETROVIČ — roj. REPIČ se iskreno zahvaljujem za darovano cvetje sodelavcem in sindikatu TOZD Transservis.

Hvala vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti.

Brat Alojz Repič

Ob boleči izgubi najine drage mame Elizabete RENKO se iskreno zahvaljujemo sodelavcem TOZD Transservis in TOZD Perutninske farne DE Valilnica Turnišče za darovano cvetje in spremstvo na njeni zadnji poti.

Vsem še enkrat hvala. Milan RENKO — Danica BOROVŠČAK

Ureditev okolja poslovnega centra

Upokojili so se...

Od sodelavcev Tiskarne so se poslovili Lizika Kekec, Franc Kranjc in Zinka Bohinc

Pred kratkim smo bili seznanjeni z vestjo, da nas zapuščajo trije sodelavci. Kar verjeti nismo mogli, kako hitro je minil čas, ko smo se prvič seznanili na delovnem mestu, sedaj pa že odhajajo v zasluženi pokoj. Kdo bi rekel, da lahko trideset let tako hitro mine.

Bohinc Zinka, Kekec Lizika in Kranjc Franc I so v mesecu maju zaključili svojo trideset let dolgo delovno dobo in upravičeno začeli uživati sado-ve svojega dela. Zares lahko trdimo, da bodo pokoj uživali upravičeno, saj so s svojo voljo, delom in znanjem dali velik delež k razvoju ne samo tiskarne, pač pa tudi družbe, samoupravljanja in še bi lahko naštevali.

Trideset let, kar obstaja tiskarna je le-ta živela in dihala z njimi. Mirno lahko rečemo,

da je bilo velikokrat ključnega pomena za obstoj tiskarne, prav njihovo marljivo in strokovno opravljeno delo. Kranjc Franc, kot vodja oddelka tiska že skoraj od vsega začetka, si je v časih, za katere bi lahko rekli, da je kvaliteta dela prevladovala nad kvantiteto, nabral zavidljivo znanje, ki ga je vse do včerajšnjega dne prenašal na mlajše rodove. Ni ga bilo človeka v tiskarni, ki ne bi — ko je izčrpal svoje znanje — poklical tov. Krajncu in ga povprašal za nasvet. Ni bilo potrebno veliko, toda prav ta majhna, enostavna ideja, je ponovno postavila cel sistem na noge da je proizvodnja ponovno stekla.

Pa ni bila samo strokovnost tista po kateri se bomo vedno spominjali našega od-
delkovodje. Vedno nam je

V veselem razpoloženju ob poslovitvi

znal prisluhnti, vedno najti pravo besedo za proizvodnega delavca pri nadrejenih, vedno... in zmeraj pripravljen za zabavo, ker je človek, v katerem gori večna mladost.

In ko je bilo potrebno najti vlagalko, ki bi dobro pripravljeno tiskovno formo kvalitetno stiskala, v kar najkrajšem času: ve se, kam se je obrnil: »Lizika, tole delo je zate, stiskaj!« Da, da, to je naša Kekec Lizika, tudi danes že naša upokojenka. Saj se ve, njej smo lahko zares zaupali najtežje delo, pa ga je vedno z veseljem sprejela, saj ji je predstavljalo nov izziv, za dokazovanje, da se lahko tudi s starimi stroji in s papirjem slabše kvalitete, naredi izdelek, kot ga tržišče zahteva. In mi, mlajši delavci, kolikokrat smo kakšno zago-
drnjali, ko smo morali svoje izdelke popravljati, če je prišla tiskat Lizika.

Bohinc Zinka, le kdo je ne bi poznal, saj je delala kot vodja oddelka odelave. Njeno delo je bilo dati izdelku končno obliko, s tem pa tudi izpolniti vse uporabne in estetske vrednosti ki jih mora imeti izdelek. Vsi vemo, da to ni niti najmanj lahko, toda Zinka je s svojo marljivostjo najprej sama dokazala da je to mogoče, nato pa tudi sama prevzela krmilo oddelka ter ga strokovno, predvsem pa pravično in avtoritativno vodila vse do današnjih dni.

Odkrito moramo priznati, da smo z odhodom teh sodelavcev veliko izgubili. Še dolgo jih bomo postavljali za vzgled vsem, ki si želijo napredka, poštenosti, znanja, skratka lastnosti, ki jih v naši družbi tako zelo manjka. Bili so vzorni in radi se jih bomo spominjali, hkrati pa jih vabimo da nas še kaj obiščejo.
Sodelavci

Po 30. letih v isti organizaciji se je Marija upokojila

V Perutnini je po številu zaposlenih najmanjši TOK, zato ob-
čutimo tukaj vsak odhod v pokoj kot poseben dogodek. Konec marca letos se je upokojila Marija KRUMPAK, ki je zadnjih 9 let opravljala dela v računovodstvu pred tem pa razna dela v knjigovodstvu. Leta 1957 se je prvič zaposlila in to v KZ Turnišče, ki se je pozneje priključila KZ Hajdina, ta pa Perutnini. Tako je v bistvu bila zaposlena vseh 30 let v isti organizaciji, upoštevajoč reorganizacije.

Kako je preživljala ta leta v delokrogu, ki je specifičen glede na organiziranost proizvodnega procesa, kjer se povezuje združeno delo in zasebni sektor, bi lahko podrobneje razložila le ona. Vsi ostali smo namreč mlajši in zgodogajni, in delom v prvem obdobju dela v kmetijstvu nismo tako podrobno seznanjeni. Ob redkih priložnostih pa nam je le postregla s kako zanimivostjo. Tako je, na primer, včasih dejala, da dela v KZ niso bila le v pisarni, ampak po po-

trebi tudi na travniku ali njivi. Plačanega podaljšanega delovnega časa niso imeli, temveč je to bilo samo po sebi razumljivo, da se je napravilo, kar je bilo potrebno.

Sodelavci smo jo vso dobo ko je službovala pri nas imeli radi in jo spoštovali. Njen način tihega in pridnega dela nam je bil všeč. S sodelavci se ni rada prepirala, mnogokrat ja raje kako delo sama napravila, kot da bi ga naložila komu drugemu. S svojo skromnostjo in delovno pridnostjo s sodelavci ni imela problemov. Lahko rečemo, da je vedno bila vzor, kako se je treba v službi obnašati. Skratka, svoje delovne obveznosti je imela rada in do njih izpričala velik čut odgovornosti.

Kaj bi radi tisti od nje, ki smo še v delovnem razmerju? Da bi še večkrat prišla pogledat, kako živimo in delamo in povedat, kako je z njo in da bi upokojitev preživljala zdrava in zadovoljna.

Sodelavci

Spominski posnetek pred hotelom Atomske toplice

Naši upokoјenci so iz meseca v mesec bolj aktivni, kar kaže na to, da je med njimi kljub letom precej mladih po srcu. Ni torej čudno, da so organizirali svoj prvi izlet prav na dan mladosti — 25. maja in v kraje revolucijske poti Tita.

mladi odnos do starejših občanov. Pa so imeli kaj slišati in tudi videti. V tej šoli imajo stalno razstavo fotografij starejših oziroma ostarelih občanov, med njimi pa se najdejo reki in nasveti starejših o zdravi starosti. Imajo tudi razstavo stare opreme in orodij

na, zato ni čudno, da je šola že dobila prostor v prospektih in drugih vodnikih.

V prihodnje bodo posvečali več skrbi še turizmu, tako bodo na primer tudi izletniške skupine vodili po šoli učenci sami. Še naprej snujejo inovacije.

stave so razstavljeni originalni in kopirani dokumenti, ki prikazujejo življenje in delo škofa Slomška, borca za enakopravnost slovenskega jezika, in ljudskega šolstva, ustanovitelja Mohorjeve družbe ter vsestransko Slomškovo kulturno, pedagoško in narodnostno delo.

V posebnem prostoru pa so razstavljene odslužene bogoslužne knjige in nekdanji parametri (bogoslužna oblačila, prti in drugo) iz cerkva v olimski okolici.

Čas nas je že preganjal zaradi naročenega skupnega kosila. Torej hitro v Kozje. Na tej poti nam je razlagal svoje zgode in nezgode predsednik kluba Drago Čater, ki je tod preživel svoje mlade dni pa tudi partizansko življenje. V gostišču »Pri ribniku« kjer smo imeli organizirano kosilo, so nas prijetno presenetili z obilnim kosilom in prijazno postrežbo.

Po kosilu so čas izkoristili za krajši sestanek. Spomnili so se tudi svojih članov, ki praznujejo rojstni dan. Med prisotnimi je bila deležna čestitk in lepih želja tovarišica Vida Tomažič.

V Kozjem smo se ustavili še v tozdu Dekor steklarne »Boris Kidrič«. Po želji je bilo tu možno kupiti kristalne predmete te tovarne. Nakupov je bilo malo, občudovanja prekrasnih izdelkov pa veliko.

Nadaljevali smo že pot, ko je Jožica ugotovila, da se nam je

Upokoјenci na prvem izletu

Prijazno jutro nas je pozdravilo, ko smo se odpravili na pot proti Atomskim toplicam. Stanko Merc, šofer Certusovega avtobusa pa je poskrbel, da je bila vožnja prijetna, zato je bila kot nalašč za jutranji klepet. Nekateri se že precej let niso videli, zato si je bilo kaj povedati. Komaj je prišel do besede naš vodnik Stanko Jaušovec, ki nam je razložil, kaj vse si bomo ogledali. Le za presenečenje ni vedel. »Če se bomo držali ure bomo imeli lep izlet« je zatrdil. Tudi meni je bilo prijetno biti med njimi, saj sem v teh 24 letih z vsemi tako ali drugače sodeloval.

Tudi Vlasto Tement, ki z upokoјenci sodeluje kot socialna delavka, so povabili na svoj izlet. Prav je, da preživijo z njimi dan tudi v sproščenem vzdušju.

Kar prehitro smo prispeli v Rogaško Slatino, kjer je bil predviden krajši postanek. Tudi do Atomskih toplic je vožnja hitro minila. V hotelu so nas prav prijazno sprejeli in postregli. S filmom so nam predstavili svojo ponudbo in nas povabili v goste. Nadaljevali smo v Podčetrtek na ogled ene od vzornih osnovnih šol, kjer imajo marsikaj drugače organizirano, kot smo vajeni. Srečanja z učenci sicer ni bilo, ker so imeli zaradi praznika — dneva mladosti — spremenjen urnik. Z raznolikostjo dejavnosti nas je zato seznanil ravnatelj Marjan Sviglin.

Naše upokoјence je seveda najprej zanimalo, kakšen imajo

z naslovom: »Kako sta živela dedek in babica? Za slehernega od ostarelih je zadolžen en učenec, ki mora svojega »varovanca« vsak teden obiskati. Občasno jih povabijo na šolo. Enkrat letno pa jim pripravijo kulturno prireditve.

V tej šoli se najde še veliko drugih zanimivosti. Recimo to, da imajo vse odprto na hodnikih. Imajo domačo šolsko trgovino, kjer lahko kupijo stvari, ki jih učenci največ potrebujejo, hranilnico, ki jo upravljajo učenci, knjižnico in knjigarno. Tu je še šolsko turistično društvo, imajo prometni krožek in organizirane urejevalce okolja. Učence pa navajajo tudi na kasnejše delo. V ta namen imajo organizirano pionirsko zadrugo, Mladi Obsoteljčan. Zadrugniki obdelujejo šolski vrt, vzgajajo sadike povrtnin za lastno rabo in prodajo, tudi cvetličarno imajo, kjer lahko kupijo sadike ali rože tako učenci kot drugi krajani. Na vrtu stoji mičen čebeljak, vendar je ta bolj namenjen pouku kot ekonomiji. Poleg vrta pa se šopiri nekaj živali v »mini živalskem vrtu«.

Načrtno imajo organizirano poklicno usmerjevalnico. V ta namen imajo učenci na razpolago dovolj ustrezne literature in prospektov, pri delu pa z učenci sodeluje socialna delavka. Šola organizira še ogled proizvodnje v delovnih organizacijah in skrbi za video pripomočke.

Bržkone bi se dalo v tej šoli marsikaj naučiti. Vsekakor je tak oblika dela posnemanja vred-

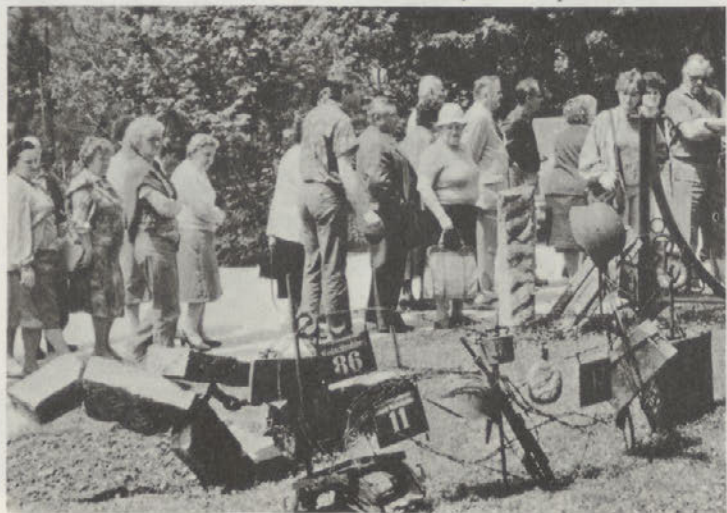
Naša naslednja postaja je bila ske doline kar ponuja ogled renesančne graščine s prizidano baročno cerkvijo. Zanimivosti res ne manjka. V gradu, ki so ga pozneje redovniki-pavlinci spreminili v samostan, je bila ena najstarejših aptek v Evropi. Sedaj je v njem muzejska zbirka takratne lekarniške opreme, kolikor se je je ohranilo. Strop in oboki so bogato poslikani s freskami, ki prikazujejo biblične motive in se nanašajo na zdravlila in bolezni. Izredno bogata in vredna ogleda je tudi notranjost cerkve. V gradu smo si ogledali še Slomškovo razstavo. V vitrinah razv v Olimju, kjer se na koncu Olim-

»izgubila« naša Štefanija. Brez nje pa res nismo mogli naprej, saj je kot strokovna moč spremljala izletnike. Pa kaj bi komplirali, saj ima avtobus vendar »rikverc«, izkušeni šofer Stanko pa zna kakšnih sto metrov ali več tudi peljati vzvratno.

Kompletni smo prispeli v Trebče, kjer smo si ogledali muzejsko zbirko »Tito v Sloveniji«. Zbirka je urejena v hiši Titove sestrice Ane Kostanjšek, v hiši, kjer je Tito v času ilegale pogosto živel in delal. Med tem obiskom smo tudi pokramljali s Titovo sestrično Ano, ki je ravno takrat delala na vrtu.

(Nadaljevanje na 8. strani)

Pred šolo v Podčetrtku so učenci izdelali spomenik padlim

Spet na izletu

Že ob koncu zadnjega izleta lani, v Benetke, smo se začeli dogovarjati za naslednji izlet. Počasni smo začeli zbirati denar, saj ob današnji draginji ne gre vse naenkrat.

Commerce je znal vedno organizirati dobre in vesele, pa seveda tudi poučne izlete. To pot pa so naši »sindikalisti« preskočili sami sebe.

Organizirali so namreč izlet na Madžarsko, in sicer v Budimpešto. Dogovorjeni smo bili da gremo na pot ob 2 uri zjutraj. Kot ponavadi smo se zbirali še kakšne pol ure več, enega zaspance pa smo zbudili in pobrali spotoma. Že to je povzročilo smeh in s smehom smo nadaljevali pot do zgodnjih jutranjih ur, ko nas je začel premagovati spanec.

Na meji nismo imeli težav in dokaj zgodaj smo prišli na Madžarsko.

Pa prvi postanek, pa zajtrk v travi, pa prva kavica za forint, ki so ostali kdove komu, kdove

od katerega »šverc« izleta, in že smo šli dalje.

V Budimpešto smo prispeli zgodaj dopoldne. Naš izjemno dober vodič, prof. Peteršič, nam je končno odobril »prosto« za divji nakup. Divji zato, ker smo imeli dobri dve uri časa pred zapiranjem trgovin. Ustavili smo se na parkirišču pred železniško postajo, potem pa vsak po svoje. Nato smo se odpeljali na hrib v naš hotel, ki pravzaprav ni hotel, ampak sindikalni dom Kolhoznekov. Urejen pa je tako, da se ptujski hotel ne da primerjati z njim niti slučajno. Razporedili smo se po sobah, se namalicali in potem...

Pešta pa Buda pa Buda pa Pešta — na koncu sem že vse pomešala in nisem več vedela, kam teče Donava. Prečudovita arhitektura kraljevine Ogrske z ostalinami avstroogrskega cesarjevanja se nam je še posebej vtisnila v zavest ob zanimivi razlagi našega vodiča, ki izjemno dobro pozna Budimpešto in njeno burno uporniško zgodovino. Še danes mi ni uspelo vseh vtisov porazdeliti po predalčkih, vse je še pomešano. Gledati spomenike Ogrske ali Madžarske, občudovati zgodovino in seda-

njest ali se prestaviti za sto ali dvesto let nazaj, je nepozabno. Res je, da se je Budimpešta nekoč lahko primerjala z Dunajem in Parizom. Mogoče je sreča, da ni bilo časa ogledovati novega dela, ki bi po vsej verjetnosti razbil dobre vtise.

Zvečer smo se vrnili v naš Gazdapišec na večerjo, ki je bila, bodi potožena taka, da je glasno terjala nadljevanje z odločnimi madžarskimi vini. Značilna glasba pa je temu terjanju še pripomogla. Na spanje ni bilo mogoče misliti. Noč se je nadaljevala v baru hotela Olimpija.

Nedelja. Kdo bi vstajal, ko pa je to edini dan, ko se človek lahko napije. A kje pa! Ropotalo je po vratih, zvonil telefon, v sosednji sobi pa je bilo »vstajanje« že ob 5 uri. Sledil je zajtrk, potem pa brž v avtobus, da ulovimo še zadnje vtise. Naš vodič nam je najboljši prihranil za konec in to ogled Parlamenta, spominskega parka in Citadele. Ne vem, kje naj začnem.

Parlament je prekrasna zgradba, ki se lahko kosa z dunajskim, le da ima burnejšo zgodovino.

Spominski park plastično prikazuje celotno zgodovino Madžarske od naseljevanja, do revolucije. Najlepsi in najzanimivejši del mesta pa je Citadela, trdnjava na hribu med Budo, ki so jo obnovili in oborožili Avstrijci po revoluciji 1848, da bi tako obvladali uporno mesto. Bila pa je zgrajena v času turških upadov in je obenem ohranjen del obzidja, ki je zdaj paša za oči vseh turistov. Tam je tudi znamenita cerkev kralja Matjaža, v kateri so bili kronani vsi madžarski kralji (pozneje avstrijski cesarji).

V tej cerkvi je vsako nedeljo koncert budimpeštanske opere (zbori in orkester). Vtis je izjemen, saj je cerkev zelo akustična.

Na Citadeli je seveda možno zapraviti vrečo denarja, saj je tam od stojnic preko brezcarinskih prodajalnic pa raznih kioskov do Hilton hotela vse.

forintov smo spravili v promet v najkrajšem času. V promet so šli tudi »prešvercanci« dinarji, ki jih Madžari začuda smatrajo za tujo valuto. Čudno, ne?

Praznih denaric a polni vtisov smo se vrnili v hotel na kosilo, potem pa se podali na pot domov.

Peljalj smo se proti Blatnemu jezeru, ki smo si ga ogledali spotoma. Nato smo se malo izgubili in pristali kar na njivi. Vendar smo našli pot, k mejnemu prehodu, kjer k sreči nismo imeli nobenih težav. Mejo smo prestopili v zelo kratkem času.

Večerjo smo imeli pripravljeno kot piknik pri lovskem domu v Dobrovniku. Veseli piknik se je prelevil v zaspano in utrujeno večerjo. Na poti domov pa... naenkrat tišina. Avtobus se je ustavil. Neverjetno — zmanjkalo je goriva. Naš sofer se je skoraj zjokal. Toda ne vem, kaj je čaral okrog avtobusa, da smo se čez uro ali nekaj takega ob smehu le odpeljali naprej domov.

Res, izlet je nadvse uspel. Po izletniškem razočaranju ob dnevu žena se je naš predsednik sindikata sedaj močno potrudil. Resnično je organiziral izlet, ki nam bo ostal dolgo v lepem spominu.

In tako komaj čakamo naslednjega. B. M.

(Nadaljevanje s 7. strani)

Po ogledu muzejske zbirke smo se prek Bistrice ob Sotli, kjer nosi nova moderna šola ime Titove matere, odpeljali na Svete gore, ki so prastaro kulturno središče. Nekateri so rahlo utrujeni ostali kar v gostišču kljub zanikrni postrežbi, naš najstarejši udeleženec Jaka Vaupotič pa je korajžno odnesel svojih 86 let do cerkve na vrh hriba. Pohvalil se je, da je pri petnajstih letih prišel na Svete gore na romanje in to peš iz Podlehnik. Takrat je to bilo za njega izjemno doživetje, ki ga ni mogoče pozabiti.

Izlet je bil skoraj pri kraju. Čakalo nas je le še napovedano presenečenje, za katerega pa niti naš vodnik ni vedel. »Komando« je prevzel predsednik kluba Drago Čater in na vsem lepem smo se znašli na dvorišču kooperantov Pišek na Bregu pri Majšper-

ku. Presenečenje je bilo prav prijetno in sicer v obliki skrbno pripravljenih dobrot ter res pristne domače kapljice. Naše prijetno presenečenje pa je bilo precejšnje breme za družino Pišek, saj je odlično zakusko podaril kot prispevek k prvemu organiziranemu izletu Kluba upokoencev Perutnine.

Najbrž družine in kooperantov Pišek ni treba posebej predstaviti, saj smo o teh prizadevnih in uspešnih sodelavcih zapisali že veliko lepega. Tokrat le, lepa hvala!

Ko smo odhajali smo bili vsi enotni, da je minil prvi, toda prečudoviti izlet.

Med pripravo te številke Perutninarja pa so naši upokoenci organizirali že drugi izlet in sicer na Koroško, na obe strani meje. L. C.

Jaka, a ne gre več?

Saj pa vendar veš, da sem bil vratar!

GOSTU LAHKO POGRNEM PRAŽNJI PRT, LAHKO PA GA PUSTIM ZA ČRVIVO MIZO...

Lepa je ta moja dežela na sončni strani Alp. Toliko lepote na majhnem prostoru. Raznolikosti, ki se ne ponavljajo. Vse to lahko radodarno pomudimo gostu ali pa ljubosumno zadržimo zase.

Lahko mu prijazno zaželimo dober dan ali pa zlovoljno odidemo mimo.

Mimogrede mu lahko povemo, da samo pri nas raste Blagajev volčin, ali pa tisto pravljico o Zlatorogovem kraljestvu. Lahko nas pa to prav nič ne briga; saj je vseeno, ali tujec to ve ali ne.

Gostu lahko odrežemo debelo »kajlo« domačega kruha in mu natočimo tiste kapljice, ki je polna sonca, ali pa ga pustimo lačnega. Lahko mu... ali pa ne...

Teh »lahkov« je nešteto.

Če jih bomo uresničili samo drobce, potem bomo bogatejši. Tako in drugače. Bo še držalo: turizem smo ljudje in turizem nas bogati.

Turizem nas bogati
Slovenija

Pomembno je sodelovati

Boj ni pomagal, kljub vsemu smo zadnji

Dekleta trdijo, da je bolj lušno z udobnih sedežev navijati, kot igrati

Še minigolf in ribiči

Športna tekmovanja za dan perutnarjev, kot jih imenujemo smo zaključili 10. junija, ko so se naši delavci pomerili še v minigolfu in ribolovu. Kakih velikih tekem sicer ni bilo, bilo pa je prijetno popoldne za sprostitev. Tudi veliki piknik je bil načrtovan, vendar organizatorji niso dobili mesa, ribiči pa tudi niso toliko ulovili, kolikor so pokrmili hrane za ribe. Zato je tudi piknik bil mini, bil je pa le. In tudi prijetno je bilo čeprav ob sendvičih in pivu.

Še rezultati:

Minigolf

Moški:

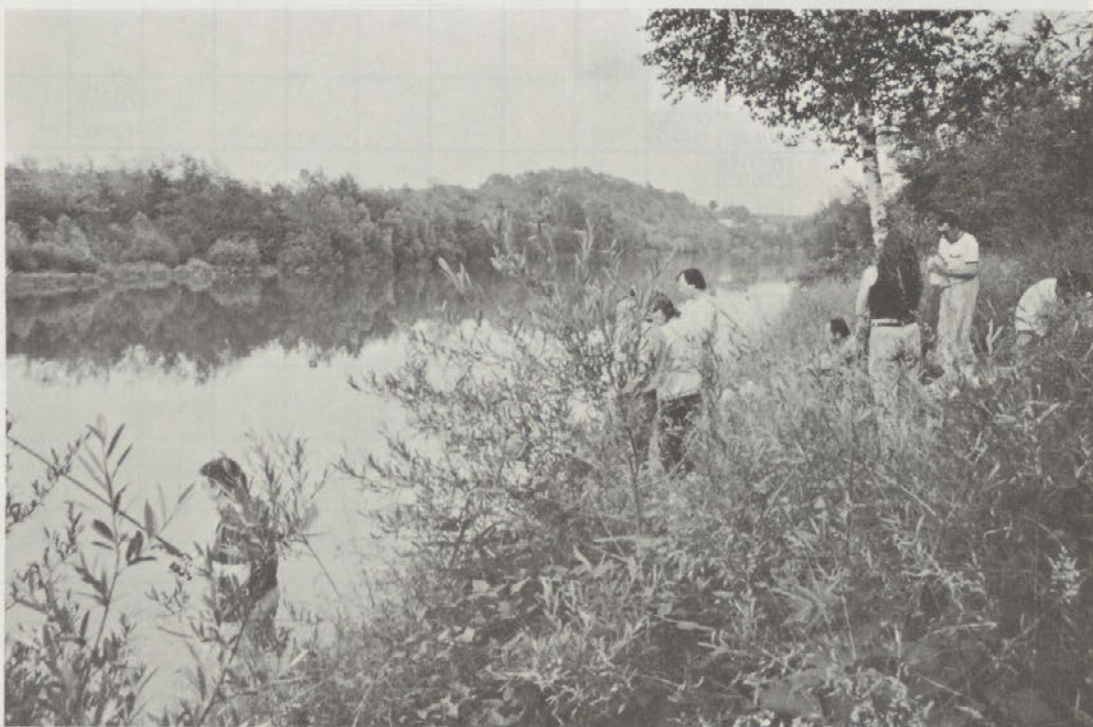
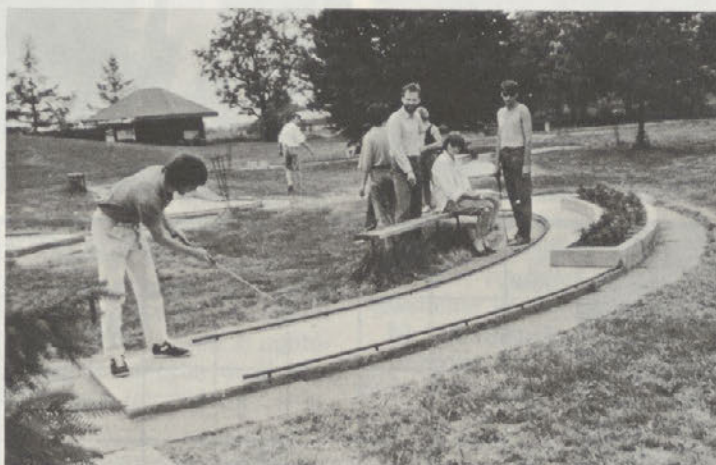
1. Roman Šegula, DSSS	47
2. Anton Šafranko, TOK H.	56
3. Boris Zlender, DSSS	59
4. Marjan Ferčec, DSSS	60
5. Miran Cafuta, PF	69
6. Fredi Merc, DSSS	69
7. Edi Štegar, PT	69
8. Zlatko Merc, TS	71
9. Niko Pešec, DSSS	73
10. Edi Kenda, PF	74

Ženske:

1. Hermina Šerona, PF	67
2. Dana Mlakar, DSSS	74
3. Janja Toplak, DSSS	75
4. Valerija Petre, PF	75
5. Jelka Gregorec, PF	77

Ribolov

1. Zdenko Molner	3150 g
2. Branko Kos	1050 g
3. Viktor Rebernjak	850 g
4. Bojan Strmšek	750 g
5. Bruno Obrar	650 g
6. Stanko Molner	630 g
7. Edi Klasinc	100 g
8. Miran Marinič	
9. Srečko Strmšek	

Se nekaj rezultatov. V malem nogometu je bila najuspešnejša ABC Pomurka pred Perutnino, Pivko in Jato. V odbojki moški najboljša PK Pivka, sledijo Jata, ABC Pomurka in Perutnina. Od-

Tako torej med Primorci, kako pa se bomo pripravili na srečanje s Koko in Podravko, ki bo jeseni? Najbrž je že treba razmišljati o tem. Urednik

Prehodni pokal je prišel v prave roke. Čestitamo!

[illegible]